

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: JUDr. J. D.**, proti **žalovanému: Ministerstvo obrany**, se sídlem náměstí Svobody 471, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2005, č. j. 41 Cad 64/2004 - 46,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu obrany **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva obrany č. j. 421/3 - 476/2001 - 7542 - DP ze dne 30. 7. 2004 bylo potvrzeno rozhodnutí Vojenského úřadu sociálního zabezpečení č. j. 270413017/N/2004 ze dne 19. 3. 2004, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce o úpravu starobního důchodu podle zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů, a o jeho výplatu orgány sociálního zabezpečení Ministerstva obrany.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, o níž rozhodl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 6. 2005, č. j. 41 Cad 64/2004 - 46, tak, že ji zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud uvedl, že v přezkumném soudním řízení nebylo doloženo, že žalobce je osobou oprávněnou ve smyslu zákona o mimosoudních rehabilitacích, neboť osvědčením ze dne 2. 8. 1991, č. 5469/A3, nelze nárok prokazovat. Toto osvědčení, které bylo žalobci vydáno náčelníkem personální správy Federálního ministerstva obrany (dále jen „FMO“) na základě výsledků rehabilitačního řízení Krajské rehabilitační komise při Krajské vojenské správě Praha ze dne 15. 11. 1990, bylo Centrální rehabilitační

komisí FMO prohlášeno za neplatné a žalobce byl o tom vyrozuměn předsedou této komise dne 3. 2. 1992 a dopisem náčelníka personální správy FMO z téhož dne. Centrální rehabilitační komise FMO projednala 16. 1. 1992 rozhodnutí Krajské rehabilitační komise a na základě podrobného došetření oprávněnosti rehabilitace dospěla k závěru, že žalobce nebyl propuštěn z politických důvodů, a proto bylo touto komisí zrušeno rozhodnutí Krajské rehabilitační komise z 15. 11. 1990, o rehabilitaci žalobce a vydané osvědčení ze dne 2. 8. 1991 bylo prohlášeno za neplatné. Krajský soud stejně jako žalovaný, zastává stanovisko, že Centrální rehabilitační komisi příslušelo přezkoumávat rozhodnutí krajských rehabilitačních komisí a to zejména v rámci své řídicí a metodické činnosti (bod 7 rozkazu ministra národní obrany ČSSR z 10. 11. 1990). Žalobce využil i možnosti domáhat se svého práva u soudu, avšak jeho žaloba o určení, že důvodem jeho propuštění ze služebního poměru vojáka z povolání byly okolnosti uvedené v § 21 zákona č. 87/1991 Sb., byla zamítnuta. Na základě uvedeného zjištění dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný při posuzování žádosti žalobce o úpravu důchodu podle zákona o mimosoudních rehabilitacích postupoval správně a jeho rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem. Krajský soud v Praze proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž se podrobně vyjádřil k problematice věci. Poukázal na to, že k vydání osvědčení podle zákona č. 87/1991 Sb. určil ministr obrany ČSFR výhradně náčelníka Personální správy FMO. Zrušením osvědčení nepověřil nikoho, neboť ani zákon č. 87/1991 Sb. se zrušením osvědčení nepočítá a v zákoně se o něm nezmiňuje. Jako pomocný, poradní a metodický orgán při plnění úkolů v souvislosti s rehabilitací vojáků z povolání podle zákona č. 87/1991 Sb. ustanovil ministr obrany dne 29. 12. 1989 Centrální rehabilitační komisi. Úkoly této komise stanovil ministr obrany ve svém rozkazu č. 7 z 10. 1. 1990; jsou to úkoly pomocné, poradní a metodické povahy. Oprávnění vydávat nebo odnímat osvědčení nebo je prohlašovat za neplatné, mezi nimi není. Pokud tedy Centrální rehabilitační komise dospěla k závěru, že stěžovatel nebyl propuštěn z politických důvodů, a proto bylo touto komisí zrušeno rozhodnutí Krajské rehabilitační komise z 15. 11. 1990 o rehabilitaci stěžovatele a vydané osvědčení ze dne 2. 8. 1991 bylo prohlášeno za neplatné, je toto rozhodnutí Centrální rehabilitační komise podle stěžovatele neplatné a právně neúčinné, neboť bylo vydáno poradním orgánem, který neměl rozhodovací pravomoc. Krajský soud pochybil v tom, že v rozporu s platným rozkazem ministra obrany se ztotožnil s nesprávnými stanovisky Vojenského úřadu sociálního zabezpečení a Ministerstva obrany a při svém rozhodování vycházel z domněnky, že Centrální rehabilitační komise byla oprávněna prohlásit osvědčení podle zákona č. 87/1991 Sb. za neplatné.

V další části své kasační stížnosti se stěžovatel vyjadřuje k důvodu svého propuštění z armády, poukazuje na předložené lékařské správy, podle nich nikdy nebyl nemocen průduškovým astma, takže lze považovat za prokázané, že k jeho propuštění z armády nedošlo pro astmatickou chorobu, ale z důvodů politických, k nimž se podrobně v řadě svých podání vyjádřil. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

K výzvě krajského soudu stěžovatel podáním ze dne 2. 9. 2005 svoji kasační stížnost doplnil uvedením, že důvody jeho kasační stížnosti lze podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Zároveň tyto důvody znovu blíže konkretizoval.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že podle rozkazu ministra obrany ČSFR č. 13 ze dne 14. 5. 1991 byla pro realizaci zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, v resortu FMO vydána Směrnice pro realizaci uvedeného zákona, jíž bylo náčelníkovi Personální správy FMO uloženo zabezpečit pro rehabilitované vojáky z povolání vydání osvědčení o tom, že jejich služební poměr skončil z důvodu politické persekuce. Takovéto osvědčení bylo stěžovateli vydáno dne 2. 8. 1991 náčelníkem personální správy FMO, podle něhož stěžovatel byl propuštěn ze služebního poměru vojáka z povolání dnem 1. 2. 1954 z důvodů uvedených v § 21 zákona č. 87/1991 Sb. Rozkazem ministra národní obrany ČSSR č. 7 z 10. 1. 1990 byla ustanovena Centrální rehabilitační komise FMNO, jejímž úkolem mimo jiné bylo na základě dostupných podkladů a žádostí postižených sestavit seznamy osob podléhajících rehabilitaci a rozsah jejich postižení. Centrální rehabilitační komise FMO dne 3. 2. 1992 stěžovateli sdělila, že uvedená komise projednala rozhodnutí Krajské rehabilitační komise Praha o stěžovatelově rehabilitaci dne 21. 11. 1991 a 30. 1. 1992 za přítomnosti stěžovatele a na základě podrobného došetření členové komise jednohlasně rozhodli, že stěžovatel nebyl propuštěn z politických důvodů a tím se na něj nevztahuje rehabilitace podle zákona č. 87/1991 Sb. Proto bylo rozhodnuto zrušit rozhodnutí Krajské rehabilitační komise Praha z 15. 11. 1990 o rehabilitaci stěžovatele a vydané osvědčení z 23. 8. 1991 prohlásit za neplatné s požadavkem, aby stěžovatel toto osvědčení vrátil. Centrální rehabilitační komise přitom ve věci provedla podrobné a obsáhlé šetření, mimo jiné byl vyslechnut JUDr. V., který uvedl, že neví nic o tom, že by byly na stěžovatele činěny jakékoli politické tlaky. Vyjádřil se v tom smyslu, že stěžovatel studoval politickou školu, o práci v justici neměl zájem, chtěl odejít, byly s ním „problémy“ po pracovní stránce, k politické šikaně v případě stěžovatele nedošlo. JUDr. M.V. byl přitom nadřízeným stěžovatele, takže byl seznámen s okolnostmi za nichž došlo k rozvázání pracovního poměru se stěžovatelem. Výsledkem jednání pracovní skupiny Centrální rehabilitační komise FMO ze dne 16. 1. 1992 byl mimo jiné závěr, že stěžovatel nebyl propuštěn z politických důvodů a tudíž se na něj nevztahuje zákon č. 87/1991 Sb. a důvodem jeho odchodu z armády byla vlastní žádost podložená zdravotním stavem, přičemž se nepotvrdily souvislosti, které stěžovatel spojoval se svým odchodem z armády, tj. politické důvody související s jeho postoji k protinezákonnostem (účast na likvidaci „domečku“). Na základě závěrů

Centrální rehabilitační komise sdělil náčelník personální správy FMO dne 2. 3. 1992 stěžovateli, že byla posouzena oprávněnost vydat mu osvědčení ve smyslu zákona č. 87/1991 Sb., s tím, že pro vydání tohoto osvědčení nebyly shledány důvody. Toto sdělení bylo označeno jako rozhodnutí a stěžovatel byl poučen o možnosti uplatnit své právo u příslušného soudu podle místa svého bydliště. Ke zrušení osvědčení tudíž nedošlo na základě rozhodnutí Centrální rehabilitační komise, jak z toho vychází stěžovatel, ale na základě rozhodnutí náčelníka personální správy FMO. Přitom lze vyjít z toho, že ten kdo byl oprávněn osvědčení podle zákona č. 87/1991 Sb. vydat, byl oprávněn i ke zrušení takového osvědčení, pokud bylo dodatečně zjištěno, že k jeho vydání došlo neoprávněně. Pokud uvedené rozhodnutí z 2. 3. 1992 uvádí, že pro vydání osvědčení nebyly u stěžovatele shledány důvody, nutno podle jeho obsahu vyjít z toho, že se jednalo o rozhodnutí o zrušení osvědčení za situace, kdy takovéto osvědčení již v minulosti bylo stěžovateli vydáno.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se krajský soud napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a rovněž nebyly shledány důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Stěžovatel, který nebyl v řízení úspěšný nemá právo na náhradu nákladů řízení a právo žalovaného na náhradu nákladů řízení je v posuzované věci ze zákona vyloučeno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu